

ning i de ældres beskæftigelse; der var altså ikke mere brug for den type af sikkerhedsnet, som der lå i at have en overgangsydelse. Det er jo selvfølgelig også, hvad jeg kan høre, når der bliver talt om, at vi skal have en seniorpolitik, der sikrer muligheden for de ældres fortsatte ansættelse. Men det harmonerer jo meget dårligt med, hvad jeg kan læse i Lønpolitik 1996, hvor der står, at en reduceret nyrekruttering og tilsvarende øget fastholdelse af den ældre del af arbejdskraften indebærer en vis risiko for tilsanding af systemet og dalende effektivitet. Jeg læser faktisk her det helt modsatte. Jeg læser: Det gælder i virkeligheden om at smide dem over 50 år ud i et vist tempo, så vi kan få nogle nye, friske ind.

Jeg siger her, at der kan være en modstrid imellem den førte overordnede politik og så det, man i praksis forsøger at opnå gennem lønpolitik, gennem ændrede lønsystemer og gennem incitamentmotivering.

Jeg ser altså, at der er en vis disharmoni imellem de overordnede politiske udsagn og de pæne hensigter og så den måde, man i praksis har tænkt sig på adskillige områder at fremlægge det.

Jeg vil derfor fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

»Folketinget opfordrer finansministeren til gennem overenskomstforhandlingerne på det statslige område at arbejde for, at lønsystemer, ansættelses- og arbejdsvilkår udformes, så de bedst muligt fremmer en offentlig sektor, hvor

- der sikres ansættelse på normale overenskomstmæssige vilkår af den fornødne arbejdskraft til varetagelse af de udstukne opgaver,
- der sikres de ansatte trivsel, mulighed for udvikling samt et godt fysisk og psykisk arbejdsmiljø,
- opgaverne løses bedst muligt til gavn for brugerne,
- opgaverne løses bedst muligt til gavn for samfundet som helhed.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 16).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingerne.

Pia Gjellerup (S):

I Socialdemokratiet er vi meget omhyggelige med ikke at indgå som politiske beslutningstager i forbindelse med overenskomstforhandlinger. Kernen i overenskomstforhandlinger er, at to parter gennem grundige og langvarige drøftelser afvejer både overordnede spørgsmål og specifikke spørgsmål inden for områder, emner, brancher og lignende.

Derfor vil vi i dag ikke afvige fra det princip og gå ind med forskellige signaler eller pålæg og binde den ene af parterne og altså bryde princippet om de to ligeværdige parter. Vi vil derfor ikke deltage i beslutninger eller formulering af beslutninger, der på tærsklen til overenskomstforhandlingerne 1997 på statens område vil vride på parternes mulige prioriteringer.

Jeg noterede mig, at fru Jette Gottlieb også i sin begrundelse nævnte en række forhold, som det ikke skulle påvirke, og det var i virkeligheden en vis parallel til det, jeg netop har sagt. Derfor vil jeg sige, at det ærgrer os noget, at vi så på dette tidspunkt, hvor vi står på tærsklen til overenskomstforhandlinger, står med en forespørgsel, hvis intention i virkeligheden kunne være meget bredere, nemlig drøftelse, diskussion, beslutninger og målsætningsfastlæggelse i forhold til statens generelle personalepolitik.

Når forespørgslen finder sted på dette tidspunkt, mener vi, at det bliver umuligt i hvert fald for nogle, der måtte begynde at tolke på en debat, at adskille det fra overenskomstforhandlingerne.

Men vi vil gerne i Socialdemokratiet være med til at diskutere det store emne, og som fru Jette Gottlieb jo nævnte det, så er der med statens tale om den største arbejdsgiver. Kommunernes Landsforening er jo ikke den egentlige arbejdsgiver, men det er vel i øvrigt inden for det kommunale område, at der dog er flest ansatte. Men det er en stor arbejdsgiver, og derved er der også en lang række forhold, der er spændende at se i forhold til, hvordan den store arbejdsgiver agerer.

Det går jeg i øvrigt også ud fra at regeringen er interesseret i. Regeringen udgiver jo, som både forespørgeren og finansministeren har været inde på, publikationer fra tid til anden om, hvordan man gerne vil, og hvordan man søger at gribe tingene an.

Men en bredere drøftelse af personalepolitikken i staten er jo ikke forpasset med denne forespørgsel. Vi vil kunne vende tilbage, når vi har lagt de aktuelle overenskomstforhandlinger bag os og endnu ikke har indledt de næste.